

Ἄγριαδες, αἰ, σ' τ'ς Ἄγριῶδες, τοποθεσία Ἐξοχῆς, ὅπου ἀφθονεῖ τὸ χόρτον ἄγριαδα.

Ἄγριοβανίδα, ἦ, σ' ν' Ἄγριοβουβανίδα, τοποθεσία Ἀσημοχωρίου (N).

Ἡ λέξις αὕτη ἀσφαλῶς εἶναι ἡ πλήρης ἀγριοβαλανίδα.

Ἄγριοκερασιά, ἦ, σ' ν' Ἄγριουκερασιά, τοποθεσία Γαναδιοῦ (A), ὅπου ὑπῆρχεν ὁμώνυμον δένδρον.

Τὸ αὐτὸ εἰς Κωστήτσι (Στεργιοπούλου 1933 σ. 111).

Ἄγωνιστ(η), τ' Ἄγωνιστ', λόφος Ἀρμάτων (B).

Ἀδάμος, ὁ, στ' Ἀδάμ, τοποθεσία Μεσαριάς (BΔ), ὅπου Ἀδάμος τις εἶχε κτήματα.

Εἰς ἔγγραφο τοῦ παρελθόντος αἰῶνος σώζεται τὸ ὄνομα Ἀδάμο Πάδες (Σούρλα σελ. 215).

Ἀιτομηλίτσα, ἦ, σ' ν' Ἀἰτομηλίτσα, τὸ χωρίον τῆς ἐπαρχίας Κονίτισης, ἄλλοτε ὀνομαζόμενον *Ντέντσικον* (δ' ἰδέ).

Ἀηδονολαλοῦσα, ἦ, σ' ν' Ἀηδονολαλοῦσα, βλέπε *Παναγιὰ Ἀηδονολαλοῦσα*.

Ἀθανάσιος ἅγιος, ὁ, στοὺν Ἀη-Θανάσ', τοποθεσίαι εἰς Ἀηδονοχώρι (N), Ἀσημοχώρι (Δ), Ἀγίαν Βαρβάραν (A), Γορίτσαν (NΔ), Ἐλεύθερον (Δ), Ἐξοχὴν (A), Καστάνιανην (Δ), Κόνιτσαν (BA), Λαγκάδαν (NΔ), Μολυβδοσκέπαστον (N), Μοναστήρι (NΔ), Νικάνορα (NΔ), Παλιοσέλι (NA), Πεκλάρι, Πουρνιὰν (B) καὶ Σανοβόν. Ὄνομάζεται οὕτως ὡσαύτως καὶ συνοικία Ἀσημοχωρίου. Εἰς ἄλλας θέσεις ἐξ αὐτῶν εἶναι καὶ σήμερον ὁμώνυμοι ἐκκλησίαι, εἰς ἄλλας ἐρείπια μόνον εἶναι.

Αἰκατερίνη ἁγία, σ' ν' Ἀη-Κατιρίν', τοποθεσία Πουρνιᾶς (B), ὅπου σφύζεται παρεκκλήσιον τῆς ἁγίας.

Ἀλατίστρες, αἰ, σ' τ'ς Ἀλατίστρες, τοποθεσία Χιονιάδων (Δ), ὅπου δίδουν ἀλάτι εἰς τὰ ζῶα. Ἀπαντᾷ διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν καὶ τοπωνυμία Ἀλατσιά, ἦ, σ' ν' Ἀλατσά, εἰς Γαναδιὸν (BA) καὶ Πουρνιὰν (Δ. καὶ B.).

Πρβλ. Ἀλαταριές (Στεργιοπούλου 1928 σ. 330), Σούλη (σ. 223), εἰς Καλέντζι (Στεργιοπούλου 1933 σ. 102), εἰς Κωστήτσι (ἐνθ' ἄν. σ. 111), εἰς Βουργαρέλι (Στεργιοπούλου 1928 σελ. 327).

Ἀλήβραχος, ὁ, στὸν Ἀλήβραχου, τοποθεσία Νικάνορος (B).

Ἡ λέξις σύνθετος ἐκ τοῦ τουρκικοῦ ὀνόματος Ἀλῆ καὶ τῆς λέξεως βράχος. Δὲν διασώζεται παράδοσις περὶ τοῦ βράχου τούτου ποίαν συγκεκριμένως σχέσιν εἶχεν οὗτος πρὸς τὸν Ἀλῆν.

Ἀλεπότρυπα, ἦ, σ' ν' Ἀλπότρυπα, τοποθεσία Κερασόβου (NA), ὅπου ἐπὶ βράχων εἶναι ὅπαι δι' ἀλώπεκας. Ὑπάρχει καὶ ὁ πληθ. Ἀλεπότρυπες, σ' τ'ς Ἀλπότρυπες, τοποθεσία Λαγκάδας (A) βραχώδης, ὅπου εἶναι ὅπαι ἀλωπέκων.

Πρβλ. Ἀλπότρυπες (Στεργιοπούλου 1928 σελ. 291), εἰς Χούλη (Σούλη σελ. 223),

εἰς Καλέντζι (Στεργιοπούλου 1933 σ. 102) καὶ Κωστήτσι (ἐνθ' ἄν. σ. 111). Ἀλπότρυπα εἰς Θεοδώριανα (Στεργιοπούλου 1928 σελ. 328).

Ἀλεποκούμασο, τό, στ' Ἀλπουκούμασου, τοποθεσία Γαναδιοῦ (ΒΔ), ὅπου συγκεντρώνονται ἀλώπεκες.

Τὸ β' συνθετικὸν εἶναι ἡ λέξις κουμάς (ό), ὡς γράφει ὁ Σουΐδας, ἢ κουμάσιον, ὡς γράφει ὁ Ἡσύχιος ἐρμηνεύων αὐτὸ οἶκημα τῶν ὀρνίθων. Ὁ Κοραῆς (*Ατακτα IV, 251) παράγει τὴν λ. ἐκ τοῦ κοιμῶμαι, ἦτοι κοιμάσιον καὶ κατὰ τροπὴν τῆς διφθόγγου κουμάσιον. Ὅπωςδὴποτε ἡ λέξις ἀπαντᾷ καὶ ἀπλῆ ὡς τοπωνυμία ἐν Παρνασσίδι (Κόλια σ. 129) καὶ ἐν συνθέσει Γουρνονοκούμασιον. Ἐν Παρνασσίδι ὁμοίως (Κόλια σ. 120).

Ἀλεποχώριον, τό, στ' Ἀλπουχώρ', τοποθεσία Γορίτσης (Β), ὅπου ἄλλοτε ἦτο χωρίον.

Χωρία Ἀλποχώρι ἀπαντοῦν παρὰ τὴν Δωδώνην, παρὰ τὸ Σούλι καὶ εἰς τὸ Πωγώνιον, Ἀλεποχώριον εἰς Λακωνίαν (Λαογραφ. τ. Ε' σ. 233).

Ἀλῆ Ντούρ, στ' Ἀλῆ-Ντούρ, τοποθεσία Κερασόβου (Β).

Ἡ λ. Τούρκου ἐπώνυμον.

Ἀληξανθιά, ἡ, στ' ν' Ἀληξανθιά, τοποθεσία Κονίτσης (ΝΔ). Εἰς τὴν θέσιν ταύτην κατὰ τὴν παράδοσιν συνήθιζε Τούρκος τις Ἀλῆς νὰ κάθεται καὶ νὰ πίνῃ τὸν καφέν του.

Ἀλιὰ-ἀγάς, ὁ, στ' Ἀλιᾶ-ἀγᾶ, πηγὴ καὶ πέριξ αὐτῆς τοποθεσία Πυρσόγιαννης (Ν)· τὴν πηγὴν ταύτην εἶχε κατασκευάσει τούρκος ὑπολοχαγὸς ἐπιβλέπων ἐκ τῆς θέσεως αὐτῆς τὴν κατασκευὴν τῆς πρὸς τὰ δεξιὰ ὁδοῦ.

Ἀλούνου, λὰ Ἀλούνου (=στὴ Λεφτοκαρνά), τοποθ. Διστράτου (Ν) πλήρης λεπτοκαρυῶν.

Ἀλούνου=λεπτοκαρυὰ (Νικολαΐδου σ. 25).

Ἀλώνι. Τοιαῦται τοπωνυμῖαι μὲ τὸ ὄνομα τοῦ ἰδιοκτήτου ἢ τοῦ κτίτορος ἀπαντοῦν: Ἀλώνι τοῦ Γεωργίου, στ' Γιώργ' τ' Ἀλών', δασικὴ ἔκτασις Νικάνορος (Β), Ἀλώνι τοῦ Μάλλιακα, στ' Ἀλών' τ' Μάλλιακα, τοποθεσία Κονίτσης, Ἀλώνι τοῦ Μπάμπα, στ' Μπάμπα τ' Ἀλών', τοποθεσία Κονίτσης (ΝΔ), ὅπου ὑπάρχει ἀλώνι τούρκου ἄρχοντος λεγομένου μπάμπα, Ἀλώνι τοῦ Παπᾶ, στ' Ἀλών' τ' Παπᾶ, τοποθεσία Γοργοποιάμου, Ἀλώνι τοῦ Φλώρου, στ' Φλωρ' τ' Ἀλών', τοποθεσία Κονίτσης, ὅπου ἀλώνι ἀνήκον εἰς τὸν Φλώρον. Ὑπάρχουν καὶ τοπωνυμῖαι Ἀλωνάκι, τό, στ' Ἀλουνάκ', εἴτε διότι εἰς τὰς θέσεις ταύτας ἦσαν ἀλώνια, ὡς ἐν Ἀσημοχωρίῳ καὶ Ἐξοχῆ, εἴτε διότι ἡ θέσις οὕσα ὁμαλὴ ὁμοιάζει πρὸς ἀλωνάκι, ὡς Χιονιάδες (ΝΑ). Ἀπαντᾷ καὶ ὁ πληθυντικὸς Ἀλώνια, τά, στ' Ἀλώνια, 1) τοποθεσία Πυρσόγιαννης (ΝΔ), ὅπου ἦσαν τὰ ἀλώνια κατὰ τὴν παράδοσιν τοῦ ἄλλοτε χωρίου Ζελέβου, 2) λοφίσκος Καθασίλων, ὅπου εὐρίσκονται ἀλώνια, ὡς καὶ εἰς Μεσαριὰν (Δ), 3) τὸ μεσοχώρι τῆς Πυξαριᾶς καὶ 4) ὁμαλὴ τοποθεσία Καστάνιανης ὁμοιάζουσα πρὸς ἀλώνια. Εἰς τὸ Κοσταρτικὸν τῆς Ζέρμας ὑπάρχουν Ἀλώνια Κάτω,

στὰ Κάτ' Ἀλώνια, καὶ Ἀλώνια Ἐπάνω, στ' Ἀπάν' Ἀλώνια, ὅπου ἀλωνίζουσι οἱ κάτοικοι τῆς Ζέρμας.

Ἐν Παρνασσίδι ἀπαντοῦν Ἀλωνάκι καὶ Ἀλώνια, Ἀλώνια Ραφταίικα (Κόλιασελ. 111 καὶ 144), εἰς Χουλιαράδες (Σούλη σελ. 223), εἰς Καχούλι (Στεργιοπούλου 1933, σ. 206), Ἀλωνάκι καὶ Ἀλώνι εἰς Κωστήται ἔνθ. ἀν. 111), Ἀλώνι τοῦ Ἀντριᾶ, τῆς Κοϊόβαινας εἰς Μελισσουργούς (ἔνθ. ἀν. σ. 119), Ἀλώνια εἰς Φορτώσι (ἔνθ. ἀν. σ. 132), Ἀλωνάκι εἰς Βουργαρέλι (Στεργιοπούλου 1928 σ. 331).

Ἀλωνίτικος, ὁ, στὸν Ἀλουνίτικου, ῥύακες Καβασίλων καὶ Χιονιάδων ὀνομασθέντες οὕτω, διότι διέρχονται διὰ τῶν τοποθεσιῶν «Ἀλώνια».

Ἀμάραντος, ὁ, στὸν Ἀμάραντου, βραχῶδης τοποθεσία Λαγκάδας (Δ) καὶ τοποθεσία Χιονιάδων (Β). Εἰς Χιονιάδες προφέρεται Στου Μάραντου. Ὄνομάσθησαν οὕτω, διότι φύεται εἰς αὐτὰς ὁ ἀμάραντος. Ἀπαντᾷ καὶ τοπωνυμία Ἀμαραντάκια, στὰ Μαραντάκια, εἰς Βούρμπιανην (Ν).

Ἀμάρι, τό, Ἀμάρ', τοποθεσία Κονίτσης (ΝΔ) παρὰ τὸν Ἀῶνον.

Ἀνάλογος εἶναι ἡ τοπωνυμία Ἀμμόρια (τά) τῆς Ἀερορράχης (Στεργιοπούλου ἔτ. 1933 σ. 100). Ἡ λέξις αὕτη εἶναι λατινικὴ ἐκ τοῦ *mare*. Ὑπάρχει βλαχικὴ λέξις *αμάρε*, πλ. *αμάρι* = θάλασσα (Νικολαΐδου σ. 27). Ἡ φύσις τῆς θέσεως μᾶς ὥθει νὰ ἀσπασθῶμεν μᾶλλον τὴν γνώμην ταύτην καὶ οὐχὶ τὴν παραγωγὴν τῆς ἐκ τῆς λ. *ἄμμος*.

Ἀμμος, ὁ, στὸν Ἀμμου τοποθεσίαι ἄμμώδεις Ἀσημοχωρίου (ΒΑ), Ἐξοχῆς (Δ), Πυρσόγιαννης (Α), Χιονιάδων (ΝΔ).

Ἀμπέλι. Ἀπαντᾷ Ἀμπέλι τοῦ Βέη, στ' Ἀμπέλ' ντ' Μπέη, λοφίσκος Καβασίλων (ΒΑ), ὅπου ἦτο ἄμπελος βέη τινός. Ἀπαντᾷ καὶ εἰς πληθυντικὸν ἀριθμὸν: Ἀμπέλια, τά, σ' τ' Ἀμπέλια, τοποθεσίαι Ἐλευθέρου (ΝΑ), Κονίτσης (Δ) καὶ Μολυβδοσκεπάστου (Δ), ὅπου εἶναι ἄμπέλια, καὶ τοποθεσίαι Γοργοποτάμου καὶ Καβασίλων (Ν), ὅπου ἦσαν ἄλλοτε. Ὑπάρχει ἀκόμη τοπωνυμία Ἐπάνω Ἀμπέλια, στ' Ἀπάν' Ἀμπέλια, δάσος Πυξαριᾶς (ΝΔ), ὅπου ἦσαν ἄλλοτε ἄμπέλια, ἔτσι δὲ καὶ Ἀμπέλια τοῦ Πέτρου, στ' Πέτρ' τ' Ἀμπέλια, περιοχὴ βοσκήσιμος Βούρμπιανης (ΒΔ).

Πρβλ. Χουλιαράδων (Σούλη σελ. 223), Κωστηταίου (Στεργιοπούλου (1933 σ. 111), Μελισσουργῶν (ἔνθ' ἀν. 119), Πλαΐσια (ἔνθ' ἀνωτ. 129), Χώσεψης (ἔνθ' ἀν. 137) Ἀμπέλια εἰς Βουργαρέλι καὶ Δειψὸν (Στεργιοπούλου 1928 σελ. 328).

Ἀνάληψις, ἡ, σ' ν' Ἀη-Νάληψ', ἐκ τῆς ἐκκλησίας τῆς Ἀναλήψεως, τοποθεσίαι Καστάνιανης (ΒΑ), Λαγκάδας (Δ) καὶ Πυρσόγιαννης (ΝΔ). Εἰς Καστάνιανην προφέρεται καί: σ' ν' Ἀνάληψ' ἢ στὸν Ἀναλήψ(ι)μου.

Ἀνάργυροι ἅγιοι, οἱ, σ' τ' Ἀη-Ναργύρ'ς, ἐκ τῆς ὁμωνύμου ἐκκλησίας τοποθεσία Ἐξοχῆς (ΝΑ). Εἰς Καβάσιλα (Α) σώζονται ἔρειπια ναΐδριου, εἰς δὲ Πουρνιᾶν (Β) προφέρεται σ' τ' Ἀγίους Ἀναργύρ'ς.

Ἀνήλιο, τό, σ' τ' Ἀνήλιο, τοποθεσίαι Ἐξοχῆς (Ν), Κερασόβου (ΒΑ), Πυρσόγιαννης (Β) καὶ Στράτσανης (Α). Ἀνήλιο εἰς Χιονιάδες (ΝΑ) λέ-

γεται δάσος. Ὑπάρχει καὶ τοπωνυμία *Ἀνήλια*, τά, σ' τ' *Ἀνήλια*, τοποθεσία *Ἀμαράντου* (Δ).

Ἀνήλιο λέγεται χωρίον τι τοῦ Μαλακασίου, συνοικία Παπίγκου (Ἀναγνωστοπούλου σελ. 92).

Ἀνοιγματα, τά, σ' τ' *Ἀνοιγματα*, τοποθεσία Γορίτσης (N), ὅπου ἠνοίχθησαν ἀγροὶ πρό τινων ἐτῶν, διότι πρότερον ἦτο δασώδης ἡ θέσις. Τὸ αὐτὸ ἐν Παρνασσίδι (Κόλια σελ. 112).

Ἀντζαρούχης, ὄ, στοῦ *Ἀντζαρούχ'*, ἀγροὶ Γαναδιοῦ (B).

Ἡ λ. δηλώνει τόπον κενωρισμένον, κούλον οἶονεϊ. Δὲν φαίνεται ἀπίθανος ἡ παραγωγή τῆς λ. ἐκ τοῦ *αν* (ἀλβ.=δοχεῖον) καὶ *τσάρα* (κουτσοβλ.=γῆ, χώρα). Ἡ τοπωνυμία εἶναι ἐσχηματισμένη ἐκ τοῦ σχήματος τῆς γῆς, τῆς ὁποίας αἱ μνημονευθεῖσαι δύο ξενικαὶ λέξεις ἀποδίδουν τὴν εἰκόνα.

Ἀντρέον, ὄ τ' *Ἀντρέον'*, τοποθεσία ἀνήκουσα καὶ εἰς Γαναδιὸν (NΔ) καὶ εἰς Μεσαριάν (A).

Ὁ *Σόλιας* («Ἀθηνᾶ» 44ος τ. σελ. 112) λέγει ὅτι «προῆλθεν ἐκ τῆς γενικῆς τοῦ Ἀνδρόνικου ἐκπεσόντων τῶν ἀτόνων ι καὶ ου πρῶτον καὶ εἶτα τοῦ κ». Φαίνεται πιθανὴ ἡ γνώμη αὕτη, διότι, καίτοι προσεπάθησα ἀπὸ τὸν πληροφορητὴν μου ν' ἀποσπάσω τὴν ὀνομαστικὴν, δὲν τὸ κατώρθωσα, διότι πάντοτε μοὶ τὴν ἔλεγε κατὰ γενικὴν εἰς οἵανδήποτε πρότασιν.

Ἀπόστολοι ἄγιοι, οἱ, σ' τ' *Πουσιτόλ'ς*, τοποθεσίαι *Ἀηδονοχωρίου*, *Μολυβδοσκεπάστου* (κεντρικὴ ἐπισκοπικὴ ἐκκλησία), *Πυρσόγιαννης* (N), *Καστάνιανης*, *Ἀγίας Βαρβάρας*, *Κονίτσης* (N). Εἰς *Μολυβδοσκεπάστον* (Δ), ὅπου εἶναι ἐρείπια ἐκκλησίας, ἡ τοπωνυμία προφέρεται στοῦ *Ἀη-Πόστολου*, ὡς καὶ εἰς *Γοργοπόταμον*, ὅπου παρεκκλήσιον τῶν *Ἀποστόλων*.

Ἀραδιά, ἡ, σ' ν' *Ἀραδγιά*, τοποθεσία *Καστάνιανης* (B).

Ἡ λ. ἐκ τοῦ *ἀράδα* (=σειρά), ὅπερ ἐκ τοῦ λατ. *radius*, σημαίνουσα ἐδῶ τὸ *ἀράδιασμα*, δηλ. τὴν συχνὴν χρῆσιν διὰ τὸν πηγαινοερχομὸν τῶν ἀνθρώπων. Εἶναι δηλ. τοπωνυμία θέσεως, διὰ τῆς ὁποίας *ἀραδιάζει* ὁ κόσμος. Εἰς *Κουλ.* *ἀραδαριά* καὶ *ἀραδσιῶνα*.

Ἀργάζι, τό, σ' τ' *Ἀργάζ'*, τοποθεσία *Μεσαριᾶς* (BA), ὅπου ἄλλοτε κατεργάζοντο δέρματα.

Ἡ λ. ἀντὶ τοῦ *Ἐργαστήρι*.

Ἀργιάννης, ὄ, σ' *Ἀργιάνν'*, τοποθεσία *Γαναδιοῦ* (BA). Ἡ τοπωνυμία εἶναι σύνθετος ἐκ τοῦ *ἀρεα* (ἀλβαν. ἀγρός, χωράφι) καὶ *Γιάννης*, σημαίνει δηλ. χωράφι τοῦ *Γιάννη*, κατήντησε δὲ μία λέξις, ἔνεκα τῆς ὁποίας ὑπάρχει παράδοσις εἰς τὸ χωρίον ὅτι ὑπῆρξέ ποτε *Ἀργιάννης*. Ὅτι δὲ τοῦτο συμβαίνει ἀποδεικνύεται καὶ ἀπὸ τὴν ἀλβανικὴν τοπωνυμίαν *Ἀργιοβανν(ι)*, στήν ἢ ν' *Ἀργιουβάνν'*, καλλιεργουμένην τοποθεσίαν τοῦ *Πλικατίου*. *Γιοβάνν* (ἀλβαν.)=Ἰωάννης. Συχνάκις ὅμως δὲν ἐπιτρέπει τὸ κύριον ὄνομα τοιαύτην σύνθεσιν· καὶ οὕτως ἔχομεν τὰς τοπωνυμίας *Ἄρε Μουφτιάρ*, νὲ *Ἄρε Μουφτιάρ*, τοποθεσίαν τοῦ *Πλικατίου*, ὅπου

οἱ ἀγροὶ τοῦ Μουχτάρ, καὶ Ἔρε Γκιάτα, νὲ Ἔρε Γκιάτα, τοποθεσίαν Πλικατίου, ὅπου οἱ ἀγροὶ τοῦ Γκιάτα.

Ἄρινα, τοποθεσία Διστράτου (Α), κατάφυτος ἔξ ὄξυων.

Ἄρινα, εἶναι λέξ. κουτσοβλαχικὴ σημαίνουσα ἄμμον.

Ἄρισκου, τὰ Ἄρισκου, πηγὴ Ἀρμάτων (Δ).

Ἄρκουδάλωνα, τά, στ' Ἄρκουδάλουνα, τοποθεσία Κερασόβου (Α) ὁμαλὴ ὡς ἀλώνια, ὅπου συγκεντρῶνται ἄρκτοι.

Ἄρκουδοκαρυά, ἦ, σ' ν' Ἄρκουδοκαργιά, τοποθεσία Ἀσημοχωρίου (ΒΑ)· εἰς καρυὰν τῆς θέσεως ἐφόνευσαν ἄρκτον.

Ἄρκουδόπετρα, ἦ, σ' ν' Ἄρκ'δόπιτρα, τοποθεσία 1) Τέρμας (ΒΔ), ὅπου ὑπῆρχε πέτρα (βράχος), κάτω τῆς ὁποίας ἐκάθητο ἄρκτος, καὶ 2) Λυκόρραχης (ΒΑ), ὅπου εἶναι βράχος· εἰς αὐτὸν ὑπάρχουν σπηλιές, ὅπου φωλεύουν ἄρκτοι. Ἀπαντᾷ καὶ πληθ. ἄρ: Ἄρκουδόπετρες, αἶ, σ' τ'ς Ἄρκουδόπετρις, τοποθεσία Ἀμαράντου (Δ), εἰς σπήλαια τῆς ὁποίας ἐκρύπτοντο ἄρκτοι.

Ἄρκουδοπήγαδον, τό, στ' Ἄρκουδοπήγαδου, δασώδης τοποθεσία Ἀηδονοχωρίου (Ν) εἰς θέσιν «Βαγενίτι». Κατὰ τὴν παράδοσιν μία ἄρκουδα, ποὺ εἶχε πάει εἰς μαντρί, ἀναψε· κατόπιν ἦρθεν εἰς τὴν λουῖτσαν, τὸ πηγάδι, ποὺ εἶναι εἰς θέσιν «Βαγινίτι», χύθηκε μέσα εἰς αὐτὴν καὶ ἔσθησε. Ἔτσι πῆρε τὸ ὄνομα ἡ λουῖτσα καὶ ἡ περὶ αὐτὴν θέσις.

Ἄρλάγκαθα, τά, στ' Ἄρλάγκαθα, τοποθεσία Χιονιάδων (ΒΔ) καλλιεργούμενη καὶ ἔχουσα ἀγκάθια.

Ἡ λέξις εἶναι ἐσχηματισμένη ἀπὸ τὸ γνωστὸν ἄρεα (=ἀγρός) καὶ ἀγκάθια.

Ἄρμάτοβον, χωρίον τῆς ἐπαρχίας Κονίτισης, σήμερον Ἄρματα.

Εἶναι εὐκόλος ἡ παραγωγή τῆς τοπωνυμίας ἐκ τῆς λέξεως ἄρματα· ἡ κατάληξις ὁμως -οβον μᾶς ἄγει νὰ διατυπώσωμεν τὴν γνώμην ὅτι θὰ προήλθε κατὰ τὰς σλαβικὰς ἐπιδρομάς, κατὰ τὰς ὁποίας πιθανὸν τὸ μέρος, ἔνθα νῦν τὸ χωρίον, νὰ ἐχρησιμοποιήθη ὡς στρατόπεδον.

Ἄρμύρες, αἶ, σ' τ'ς Ἄρμύρις, τοποθεσία Ἐξοχῆς (Δ) καὶ Μεσαριᾶς (Β), ὅπου ἀναβλύζει ἀλμυρὸν ὕδωρ· ἐκεῖ πηγαίνουν τὰ ζῶα καὶ λείχουν, ὅταν θέλουν νὰ ἀλατισθοῦν.

Ἄρσαδες, οἶ, σ' τ'ς Ἄρσάδεις, συνοικία Βούρμπιανης, εἰς τὸ ὑψηλότερον μέρος τοῦ χωρίου. Ἡ θέσις αὐτῆς ἦτο, πρὶν γίνῃ συνοικία, χέρσος γῆ. Συγγενῆς πρὸς αὐτὴν εἶναι καὶ ἡ τοπωνυμία Ἄρσέλια, τά, στ' Ἄρσέλια, τοποθεσία Ζέρμας (Ζ), ὅπου κατὰ τὴν παράδοσιν κατόκουν ἄνθρωποι καλούμενοι Ἄρσάδες. Δὲν φαίνεται ἡ παράδοσις αὕτη πιθανή. Ὑπάρχει καὶ ἡ κουτσοβλαχικὴ τοπωνυμία Ἄρσινίκου, λὰ Ἄρσινίκου, παραπόταμος τοῦ Ἄφου παρὰ τὸ Παλιοσέλι.

Ἡ κατάληξις -άδες εἶναι ἐλληνικὴ, ἀλλ' ἡ λέξις εἶναι λατινικὴ *arsis*, ἧς ἡ παθ. μετ. *arsius* =κεκαυμένος. Ἐξ αὐτῆς εἶναι ἡ λατινικὴ *ars* καὶ ἡ κουτσοβλαχικὴ -αρ.

σου-α=κεκαυμένος, ἦν βλ. εἰς Νικολαΐδ. 85. Εἰς τὴν τοπωνυμίαν Ἐρσελία εἶναι προστεθειμένη ἢ κατάληξις -έλι, εἰς δὲ τὴν Ἀρσινίκαν εἶναι ἢ γνωστὴ κουτσοβλαχικὴ ὑπονομιστικὴ κατάληξις. Οὕτω Ἀρσαῖδες εἶναι ὅ,τι παρ' ἡμῖν τὰ Καράλια, τὰ Ῥόγκια.

Ἐσβεσταρειά, ἦ, σ' ν' Ἀζβισταργιά. Οὕτω ὀνομάζονται τοποθεσίαι Ἀσημοχωρίου (Δ), Βούρμπιανης (τρεῖς τὸν ἀριθμὸν εἰς Βιρόν, Ἀγίαν Τριάδα καὶ Κρούσα) καὶ Χιονιάδων (Δ). Τὸ ὄνομα τοῦτο ἐδόθη, διότι εἰς τὰς θέσεις ταύτας ἦτο ἢ καὶ εἶναι ἀσβεστοκάμινος. Εἰς Βούρμπιανην ἀπαντοῦν δύο τοπωνυμιαί: Ἀσβεσταρειά Παλιά, σ' Μπαλιὰ τ' ν' Ἀσβισταργιὰ, εἰς θέσεις Κρούσα καὶ Γκιώνη τῆ Μηλιά. Εἰς Στράτσανην λέγεται Ἀσβέστι, τό, σ' τ' Ἀζβέστ', — Ἀσβεσταρειές, τοποθεσία Ἀρμάτων καὶ ρύαξ (Α). Ἡ αὐτὴ τοπωνυμία λέγεται καί: λὰ Ἀσβισταριάλου.

Ἀσβεσταρειές ἀπαντᾷ ἐν Παρνασσίδι (Κόλια σελ. 113), Ἀσβέστη (ἦ) εἰς Χόσσην (Στεργιοπούλου 1928 σελ. 326).

Ἀσημόλακκος, ὁ, στὸν Ἀσημόλακκου, ρύαξ τοῦ χωρίου Ἀγίας Βαρβάρας.

Ἀσημοπήγαδον, τό, σ' τ' Ἀσημοπήγαδου, πηγὴ Ὁξυᾶς (Β) μὲ νερὸ χρώματος ἀσημιοῦ. Ὅμοιον καὶ εἰς Φετόκον.

Ἀσημοχώρι, τό, σ' τ' Ἀσημοχώρ', χωρίον τῆς ἐπαρχίας Κονίτισης, ἄλλοτε Λισκάτσι, ὅπερ βλέπε.

Ἀσπρόλακκος, ὁ, στὸν Ἀσπρόλακκου, τοποθεσία Κονίτισης (ΒΔ) περὶ τὸν ὁμώνυμον ρύακα ἔχοντα ἄσπρα λιθάρια.

Πρβλ. Ἀσπρολάγκαδον εἰς Μελισσουρούς (Στεργιοπούλου 1928 σελ. 328).

Ἀσπρολίθαρο, τό, σ' τ' Ἀσπρολίθαρου, τοποθεσία Γαναδιοῦ (ΒΑ) ἐκ τοῦ λευκοῦ χρώματος τῶν λίθων.

Ἀσπρόπετρες, αἱ, σ' τ' Ἀσπρόπιτρες, τοποθεσία Καντσίκου (Α), ἧς αἱ πέτραι εἶναι λευκαί.

Ἀσπροπόταμος, λὰ Ἀσπροπόταμου, ποταμὸς Ἀρμάτων (Β), ὅπου εἶναι λευκαὶ αἱ πέτραι.

Πρβλ. Ἀσπρολάγκαδον.

Ἀσπροχόρτι, τό, σ' τ' Ἀσπρουχόρτ', λοφίσκος Πυζαριάς (Ν), ὅπου φύεται χόρτον λευκόν, andropogon hirtum (Χελδραΐδ 125).

Ἀφορισμός, ὁ, στοῦν Ἀφουριζμό, τοποθεσία Πουρνιαῶς (Β) ἄγονος οὔτε δένδρον οὔτε χόρτον ὑπάρχει. Ὅταν ἓνα μέρος δὲν παράγη τίποτε, ὁ λαὸς συνηθίζει νὰ λέγῃ τὴν θέσιν ταύτην ὅτι ἔχει ἀφορισθῆ. Οὕτω ἐξηγεῖται καὶ αὕτη ἢ τοπωνυμία καὶ ἡ ἄλλη: Ἀφορισμένο, τό, σ' τ' Ἀφουριζμένου, τοποθεσία Κερασόβου (ΝΑ), ὅπου κατὰ τὴν παράδοσιν διέμενον πολλοὶ λύκοι, τοὺς ὁποίους ἐθεώρουν ἀφορισμένους.

Ἀχούρια, τά, σ' τ' Ἀχούργια, τοποθεσία Γοργοποτάμου καὶ Καβασίλων, ὅπου ἄλλοτε ἦσαν ἀχούρια, στάβλοι. Ὅμοίως ἀπαντᾷ Ἀχυριῶνες, αἱ, σ' τ' Ἀχυργιῶνες, δάσος Βούρμπιανης (Β), ὅπου ἄλλοτε ἦσαν

καλύβαι· εἰς αὐτὰς εἶχον ἀπομονωθῆ τέσσαρες οἰκογένειαι καταληφθεῖσαι ὑπὸ φθειριάσεως.

Πρβλ. Ἀχυριῶνα εἰς Κοιλιαράδες (Σούλη σελ. 224), Ἀχούρια πλησίον τῆς Τεγέας (Λαογραφία τ. Δ', 1914 σελ. 584—5).

Ἡ λέξις τουρκικὴ ἐκ τοῦ ἑλληνικοῦ «ἀχυρῶν» «ἀχύριον» (Χατζιδάκι ΜΝΕ τ. Β', 352).

Βαγενίτι, τό, στὸν Βαϊνίτι, δάσος Ἀηδονοχωρίου (N) ἀπὸ γτοῦσκα, ἀπὸ τὰ ὅποια ἔκοπτον ξύλα καὶ κατεσκευάζον βαένια.

Πρβλ. Βαγένι εἰς Κοιλιαράδες (Σούλη σελ. 224).

Βαθύ, τό, στὸ Βαθύ, τοποθεσία 1) Ἐξοχῆς (Δ), ὅπου ὑπάρχουν κοιλάματα ἀναδίδοντα θερμούς ἀτμούς, καὶ 2) Πουρνιαῖς (N) ἔχουσα βάθος ὡς παθοῦσα καθίζησιν.

Βαθύλακκος, ὁ, στοῦ Βαθύλακκου, μέγας ῥύαξ Ἀσημοχωρίου (NA), Ἀμαράντου (A), Βούρμπιανης, Καντσίκου (NA), Κερασόβου, Πυζαριαῖς (N), Κονίτσης, Πυρσόγιαννης καὶ Στρατσανης. Οἱ Βουρμπιανῖται, Πυρσογιαννῖται καὶ Στρατσανῖται τὸν λάκκον αὐτὸν ὀνομάζουν *Μαῦρον* (ὁ ἰδέ).

Τὸ αὐτὸ ἐν Πατίγκῳ (Ἀναγνωστοπούλου 91), εἰς Λειψῶ (Στεργιοπούλου 1928, σελ. 329).

Βουκούφικο, τό, στὸ Βακούφ'κου, τοποθεσία Κερασόβου (N) ἀνήκουσα εἰς ἐκκλησίαν.

Ἡ λέξις τουρκικὴ ἐκ τοῦ *vakf*=κτῆμα ἐκκλησιαστικόν.

Βάλε Βλάχη, (=στὴ Ῥεμματιὰ τοῦ Βλάχη), ῥύαξ Διστράτου (ND). **Βάλα Δούπ'λου** στὸ (=Λάκκος τοῦ Λύκου), λόφος Ἀρμάτων (A), ὅπου ἦτο λύκος καὶ ἐφονεύθη. **Δούπου** = (εἶναι κουτσ.) λύκος ἐκ τοῦ λατ. *lupus*.

Βάλε Σιάκε (=ξηρόλακκος), ῥύαξ Διστράτου (Δ) καὶ Ἀρμάτων. (A).

Ἀπαντᾷ καὶ ὁ πληθ. *Βόλιουρι* (στοὺς Λάκκους), ῥύακες Ἀρμάτων (A).

Βάλε εἶναι λέξ. κουτσοβλαχικὴ (Νικολαΐδου 110) ἐκ τοῦ λατινικοῦ *vallis* καὶ σημαίνει κοιλάδα, ῥεῖθρον.

Ἡ λέξις *σιάκε* εἶναι ὡσαύτως κουτσοβλαχικὴ (Νικολαΐδου 473) προφερομένη ἀλλαγῶ *σέκου* καὶ παραγομένη ἐκ τοῦ λατινικοῦ *siccus* (=ξηρός).

Βάλτος, ὁ, στὸν Βάλτου, δάσος Χιονιάδων (BA), πλησίον τοῦ ὁποίου τὸ μέρος εἶναι βαλτῶδες.

Ἡ τοπωνυμία αὕτη εἶναι συνήθης εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Ἡ λέξις ὑπὸ τὸν τύπον *βάλτα* (=ἔλος) εὐρίσκεται ἐν Βυζαντίῳ. Ὁ μὲν Meyer (Neugr. Stud. II, σ. 64) σχετίζει τὴν λέξιν πρὸς τὸ ἀλβανικὸν *bal'te*, ὁ δὲ Sophocles ἐν τῷ Λεξικῷ του τὴν θεωρεῖ σλαβικὴν, καὶ ὁ Weigand (Balcan Archiv, 1928 IV, σελ. 20) θεωρεῖ αὐτὴν παλαιοσλαβικὴν (ἐκ τοῦ *bolto*).

Βαρβάρα ἄγια, ἡ, σ' ν' Ἀη-Βαρβάρα, χωρίον τῆς ἐπαρχίας Κονίτσης (ἄλλοτε *Πλάβαλη*, ὁ ἰδέ) καὶ τοποθεσίαι Γαναδιοῦ, Μεσαριαῖς, Κονίτσης (N), Μοναστηρίου καὶ Βούρμπιανης (A) ἀπὸ τὰς ὑπαρχούσας εἰς αὐτὰς ἐκκλησίας τῆς ἁγίας.

Βαρκό, τό, στοῦ Βαρκό, δάσος Γορίτισης (Δ), ὅπου εἶναι νερό. Οὕτω λέγονται τὰ ἔχοντα νερὰ στάσιμα μέρη. Ἀπαντοῦν : *Βαρκά*, τοποθεσίαι Λαγκάδας (N), Γαναδιοῦ (BA), Ἐξοχῆς (N), Μολυβδοσκεπάστου καὶ Πυξαριάς (N). *Βαρκὰ τοῦ Γιώργου*, στὰ Βαρκὰ ντ' Γιώργου), τοποθεσία εἰς Κοσταρτσικὸν Ζέρμας (A). *Βαρκόπουλον*, τό, στοῦ Βαρκόπ'λου, ἐλώδης τοποθεσία Σανοβοῦ (N). *Λὰ Βαρκάτζ'* (=στὰ Βαρκά), τοποθεσία Διστράτου (NA). *Λὰ Βαρκόλου Νίκλου* (=στὸ μικρὸ Βαρκό) καὶ *λὰ Βαρκόλου Μάρλι* (=στὸ Μεγάλον Βαρκό), τοποθεσίαι Ἀρμάτων (B) βαλτώδεις.

Τοιαῦται τοπωνυμῖαι ἀπαντοῦν πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος, ἐν Ἀρίστη (Ἀναγνωστοπούλου σ. 90), ἐν Καλεντζίω (Στεργιοπούλου 1933 σ. 102), ἐν Παρνασσίδι (Κόλια σ. 114). Τὴν λέξιν ὁ μὲν Meyer σχετίζει πρὸς τὴν ἀλβανικὴν *vláke* (Neugr. Stud. II 64), ὁ δὲ Ἀναγνωστόπουλος («Ἡπειρ. Χρον.» 1926) τὴν θεωρεῖ ἐλληνικὴν.

Βαρλαάμ, ὁ, στὸ Βαρλάρι, τοποθεσία καὶ πηγὴ Μολυβδοσκεπάστου (N), ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἔπαιρνον νερὸ οἱ καλόγηροι τοῦ μοναστηρίου Ἁγίου Χριστοφόρου. Κάποιος ἐκ τῶν καλογήρων θὰ τὴν κατεσκεύασεν. Ἀπαντᾷ καὶ εἰς πληθ. *Βαρλαμῆδες*, οἱ, σ' τ'ς Βαρλαμῆδεις, τοποθεσία Μολυβδοσκεπάστου (N) πλησίον τῆς πηγῆς.

Εἰς Παρνασσίδα (Κόλια σ. 116) λέγεται Βαρλάμ.

Βαρόσι, τό, στὸ Μπαρόsch, ὄνομασία τῆς Ἄνω Κονίτισης.

Ἡ λ. εἶναι μαγυρικὴ (Νικολαΐδου 112), ἐξ αὐτῆς δὲ ἐγένεν ἡ τουρκικὴ *varos* σημαίνουσα τόπον ἀκαλλιέργητον, συνοικίαν, καὶ μάλιστα τόπον ὑψηλὰ τοποθετημένον, φρούριον, δεσπόζον τοῦ χωρίου ἢ τῆς πόλεως, ἣτις λέγεται *tsarσί*. Οὕτω εἰς πολλὰ χωρία αἱ ὑψηλότεραι συνοικίαι λέγονται Βαρόσι Μαχαλάδες, δηλ. προάστεια, πολλάκις δὲ καὶ αὐτὸ τὸ ἄστυ, ὡς εἰς χειρόγραφα τοῦ παρελθόντος αἰῶνος τεθέντα μοι εὐγενῶς πρὸς χρῆσιν ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Φρίντζου ἀναγράφεται : «βαρόσι Κονίτζας», «βαρόσι Ἄρτας» κλπ.

Βαρτζομπάνι, τό, στὸ Βάρτζιομπάν', τοποθεσία Ἀσημοχωρίου (Δ) καὶ Χιονιάδων (Δ) εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ Γκόλιου, ὅπου τὸ μνημα ἐνὸς Ἀρβανιτοβλάχου.

Ἡ τοπωνυμία αὕτη ἀναφέρεται καὶ ὑπὸ τοῦ Ν. Μυστακίδου (ἐφημ. Κόνιτσα, φύλλ. 33/23-6-1915) ἐξηγοῦντος αὐτὴν «μνημα τοῦ βασκοῦ» καὶ γράφοντος ὅτι τοῦτο «σῶζει ἴχνη λιθίνου μνήματος μέχρι τῆς ἐπιφανείας ἔχον ὑπὲρ τὰ 4 γαλλικὰ μέτρα καὶ πλάτος πλέον ἐνός, σέβονται δὲ καὶ διηγοῦνται ἅμα ὅτι ὁ ποιμὴν οὗτος εἶχεν ἀνάστημα μέγα καὶ σκόπι (ῥάβδον), τὸ ὁποῖον ἐζύγιασε τρεῖς ὀκάδας». Κατὰ τὴν παράδοσιν, τὴν ὁποίαν ἀναγράφει ὁ κ. Χ. Ῥεμπέλης εἰς τὴν μνημονευθεῖσαν συλλογὴν του, ἐτάφη ἐκεῖ ἓνα βλαχόπουλο, ποῦ εἶχεν ἀγαπήσει μιὰ μπεγιοπούλα ἀπὸ τὸ χωρίον Πόδα καὶ ὁ πατέρας τῆς τουρκοπούλας ἔστειλε δυὸ παλληκάρια του καὶ ἐσκότωσαν τὸ βλαχόπουλο εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο. Τὸ βλαχόπουλο πρόφθασε καὶ σκότωσε ἓνα ἀπὸ τὰ παλληκάρια τοῦ μπέη. Ὑπάρχει καὶ σχετικὸν δημοτικὸν τραγούδι.

Βασίλειος, τὰ Βασίλ', λόφοι Ἀρμάτων (A) καὶ (B) ἀνήκοντες ἄλλοτε εἰς τινὰ Βασίλειον.

Βασίλειος ἅγιος, ὁ, στὸν ἁη-Βασίλ', τοποθεσίαι 1) Ἡλιόρραχης (Δ), ὅπου κατὰ τὴν παράδοσιν ἦτο μία τῶν συνοικιῶν τοῦ χωρίου καὶ σφ-

ζονται μόνον ἐρείπια αὐτοῦ, οὕτω δὲ ὠνομάζετο τὸ χωρίον, προτοῦ ὀνομασθῆ *Κουτσούφλιανη*, 2) *Καθασίλων* καὶ 3) *Στράτσιανης* (N) ἐκ τῆς ὁμωνύμου ἐκκλησίας.

Βασιλίτσα, ἡ ὑψηλοτέρα κορυφὴ Διστράτου, ὅπου εἶχον τὰ λημέρια των οἱ κλέφται.

Βάτρα τοῦ Διάκου, στ' *Λιάκ' ντ'* Βάτρα, τοποθεσία Βούρμπιανης: (Δ) πλησίον τοῦ ἁγίου Ἡλίας, ὅπου διημεύρευεν ὁ καπετάνος Νικόλα Λιάκος ἐκ Βούρμπιανης (1879—82).

Βάτρα ἐν Βούρμπιανῇ εἶναι τὸ κάτω μέρος τοῦ τζακιοῦ.

Ἡ λέξις, ἀπαντῶσα καὶ εἰς τὴν κουτσοβλαχικὴν *βάτρα*=ἔστια (Νικολαΐδου σ. 114), προέρχεται ἐκ τῆς ἀλβανικῆς *batrea*, (=ἔστια, γωνιά), ἥτις ἐκ τοῦ λατιν. *atrium*.

Βατσινιά, ἡ, στ' *Βατσ'νιά*, τοποθεσία Ἀηδονοχωρίου (A) ἔχουσα βάτα. *Βατσινιά* εἶναι *rubus ulmifolius* (Χελδράιχ 38).

Ἡ λέξις εἶναι γαλλικὴ· ἐξ αὐτῆς ἔγινε *βατσιόνα*=μπόλι· ἐπειδὴ δὲ τὰ βάτα κεντοῦν, ὠνομάσθησαν *βατσινιές*.

Βάχνο, τό, στοῦ Βάχνου, δασικὴ ἔκτασις Καστάνιανης (B).

Βερβουλιές, αἱ, στ' *Βερβουλιές*, δασώδης τοποθεσία Ἀηδονοχωρίου (N).

Βέργος, ὁ, στ' *Βέργ'*, βουνὸν Κερασόβου (BA).

Βίγλα, ἡ, στ' *Βίγλα*, τοποθεσία Γαναδιοῦ (BΔ), ὅπου ἐπὶ τουρκοκρατίας ἦτο σκοπιά.

Ἀπαντᾷ ἐν Μυκόνῳ Βίγλα, Βιγλί καὶ Βουγλί (Μενάρδου Τοπωνυμικὰ Μυκόνου σ. 243), ἐν Βίτση καὶ Παπίγκῳ (Ἀναγνωστοπούλου σελ. 24), Βίγλια καὶ Βίγλα ἐν Ἀττικῇ (Σαρρῆ σ. 128), Βίλλιες ἐν Καλεντζίῳ (Στεργιοπούλου 1933 σ. 105), Βίγλα εἰς Μελισσουργούς (ἐνθ' ἄν. σ. 119), εἰς Χώσεψην (ἐνθ' ἄν. 137), εἰς Παρνασσίδα (Κόλια σ. 115), εἰς Θεοδώριανα (Στεργιοπούλου 1928 σελ. 328).

Ἡ λέξις ἐκ τοῦ λατινικοῦ *vigilia* (=φυλακεῖον, σκοπιά).

Βισιανη, ἡ, στ' *Βίσιαν'*, τοποθεσία Ἐξοχῆς (N).

Πρβλ. ὁμώνυμον χωρίον εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ Πωγωνίου.

Βλαχόδρομος, ὁ, στοῦ Βλαχόδρομου, τοποθεσία Τέρμας, ὅπου δρόμος, ἀπὸ τοῦτον διέρχονται οἱ βλάχοι.

Βλαχόστρατα, ἡ, στ' *Βλαχόστρατα*, δρομίσκος Βούρμπιανης ἄγων εἰς τὰ βλάχικα κονάκια.

Εὑρεται καὶ ἐν Παρνασσίδι (Κόλια σ. 115).

Βλύστρες, αἱ, στ' *Βλύστρες*, τοποθεσία Γαναδιοῦ (A) καλλιεργουμένη καὶ ἔχουσα πολλὰς πηγὰς ὑδάτων.

Βλύστρα, ἐν Ἠπείρῳ λέγονται τὰ φυόμενα ἐν ὕδασι φυτά.

Βολινίτσα, ἡ, στ' *Βόλνιτσα*, τοποθεσία Πουρνιάς (B).

Ἡ λέξις εἶναι σλαβικὴ προερχομένη ἐκ τοῦ *βάλζαμ*=τρίβω τὰ φορέματα εἰς τὴν βαλιαβίτσαν, τὸ νεροτριβεῖον, ὅπερ ἀλβαν. λέγεται *βαλανίτσα* (βλ. Χριστοφορίδου Λεξικὸν σ. 485). Δὲν ὑπάρχει σχετικὴ περὶ τούτου παράδοσις εἰς τὸ χωρίον Πουρνιάν, δὲν ἀποκλείει ὁμως ἡ φύσις τῆς θέσεως τὴν ὑπαρξίν ὑδροτριβεῖου.

Βολόντερον, τό, στοῦ Βολόντιρου, τοποθεσία Ἀμαράντου (N) κρησιμεύουσα ἄλλοτε ὡς τόπος διαμονῆς ζώων.

Βορός, ὁ, σὸν Β'ρό, τοποθεσίαι Ἀσημοχωρίου (NΔ) καὶ Καντσίκου (NA), ὅπου κατὰ τὸν χειμῶνα κρατοῦνται νερά. Μὲ τὸ ὄνομα τοῦ ἰδιοκτήτου ἀπαντᾷ: *Βορός τοῦ Λίγδα*, στ' Λίγδα τοῦ Β'ρό, δασικὴ ἔκτασις Βούρμπιανης (Δ). Ἐκ τῆς λέξεως ταύτης ἔχομεν: *Βόριστα*, ἡ, στ' Βόριστα, τοποθεσίαι μικραὶ (ἐλώδεις δηλ.) Γαναδιοῦ (NΔ) καὶ Μεσαριάς (A). *Βορτόπι*, τό, στοῦ Βορτόπ', τοποθεσία Μελισσόπετρας (BA) καὶ *Βορτόπα*, ἡ, στ' Βορτόπα, τοποθεσία Κερασόβου (A).

Ἀπαντοῦν πολλαχού τῆς Ἑλλάδος τοιαῦται τοπωνυμίας: ἐν Σκύρω τὸ *βορό*, ἐν Θήρῃ *ὄρο*, ἐν Σάμῳ *ἀβορός*, ἐν Παρνασσίδι *Βορός* (Κόλια σ. 116), ὅπου σημαίνει στάβλον βοῶν. Ἐν Ἀττικῇ *βορός* = περίφραγμα διὰ τὰ μεγάλα ζῶα (Σαρρῆ 131—2) καὶ *Βιρός* = χεῖμαρος ἐν Ἀττικῇ (Σαρρῆ 137), *Βιρός* Κωστάτση (Στεργιοπούλου 1933 σ. 111) κλπ. Ὁ Meyer σχετίζει τὴν λέξιν πρὸς τὸ σλαβ. *obor* = Gehegerferd, Stall (Neugr. Stud. II, σ. 48), εἰς δὲ τὴν ἀλβανικὴν ἀπαντᾷ *obor*, *ombor* (Meyer Alb. Wörth. σ. 314).

Βότσια ξηρικά, τά, στὰ Βότσια τὰ Ξηρ'κά, τοποθεσία Ἐξοχῆς (Δ). **Βότσια ποιητικά**, τά, στὰ Βότσια τὰ Πουτιστ'κά, τοποθεσία Ἐξοχῆς (Δ).

Βότσια ἐν Ἠπείρῳ λέγεται ὁ ξηρότοπος.

Βουβάλες, αἱ, σ' τ'ς Βουβάλις, κάμπος Ἀηδονοχωρίου (A), ὅπου ἔδούλευον βουβάλια.

Βουβός, ὁ, στοῦ Βουβό, ποτάμι Γορίτσης (NΔ) μὴ ἀκουόμενον, συμβάλλον εἰς τὸν Ἀῶνον.

Βούζια, τά, στὰ Βούζια, τοποθεσία Γαναδιοῦ (BA) ἀκαλλιέργητος. ὠνομάσθη οὕτω, διότι ἐκεῖ φύεται φυτὸν ὁμοιάζον μὲ κουφοξυλιάν. Ἀπαντᾷ καί: *Βοῦζος*, ὁ, στ' Βούζ', καὶ πληθ. *Βοῦζοι*, οἱ, στ' Βούζους, τοποθεσία Γοργοποτάμου.

Βούζια καὶ Βοῦζος εἶναι τὸ φυτὸν *sambucus ebulus* (Χελδράιχ σελ. 54), ἐν Πωγωνίσκῳ λέγεται βουζιά.

Βοῦζος καὶ *Βούζι* εἶναι ἡ ἀκτέα, *sambucus nigra* (Χελδράιχ 54) ἡ λέξις εἶναι λατινικὴ.

Βουκοτόπια, τά, στὰ Βουκουτόπχια, ὅλοι οἱ λόφοι Παλαιοσελίου ἁγίου Σωτήρ, ἁγ. Νικάνωρ, ἁγία Τριάς, καὶ Πάδων ἁγ. Ἡλίας ἁγίος Γεώργιος καὶ ἁγίος Δημήτριος.

Τὸ πρῶτον συνθετ. τῆς λέξεως εἶναι ἀλβαν. (*buke*), ὅπερ σημαίνει γνάθον, στόμα, ἄρτον. Παρομοιάζονται οἱ τόποι πρὸς κατὰ σειράν ἐξογκώματα, γνάθους.

Βουλίστρα, ἡ, στ' Βουλίστρα, τοποθεσία Χιονιάδων (N).

Βουράδικο, τό, στὸ Μπουράδ'κον, ῥύαξ Χιονιάδων (Δ) διερχόμενος πλησίον τῶν οἰκιῶν τῶν οἰκογενειῶν Βούρη.

Βουργάρικο, τό, στοῦ Βουργάρ'κου, τοποθεσία Γαναδιοῦ (B) καλλιέργουμένη.